

endelige Vedtagelse, hvad enten dette Forslag bliver vedtaget eller ikke. Det er jo klart, at man ikke vil kunne stemme for en Beslutning, der er affattet paa den Maade som denne vil blive, hvad enten den ene eller den anden af disse to Redaktioner benyttes. Paa den anden Side finder jeg ikke Anledning til at stemme imod, at der overhovedet tages en Beslutning, der betegner sig som Beslutning af Rigsdagen angaaende Statsregnskabet. Der er jo ikke nogen Fare for, at den Beslutning, som her maatte blive truffen, vil blive den endelige Rigsdagsbeslutning. Jeg agter altsaa ogsaa i denne Henseende at lade være at stemme.

Zauber: Jeg kan ikke Andet end være enig med den ærede Ordsrører (Alberti) i, at det vilde være en høist mærkelig Beslutning, som Riksdagen vilde fatte, dersom det vedtog et Forslag som det, der foreligger under Nr. B., det vilde omtrent svare til, at man under sædvanlige Forhold, naar der skulde tages Beslutning om Statsrevisionens Indstilling, vilde vedtage følgende Indstilling: „Rigsdagen beslutter at frastige sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende, forsaavidt dette Regnskab stemmer med Finantsloven.“ Det er omtrent det, der staar, og der er i Virkeligheden i en saadan Beslutning intet Betydende. Nei, mine Herrer, det, som er paalagt Statsrevisorerne ved den Instrux, som er vedtagen af begge Thing, er at gennemgaa Statsregnskabet med det i Grundlovens § 50 betegnede Formaal, og at paase, at Regnskabet og dets Posteringer nøie slutte sig til Finantslovens Bevillinger paa de enkelte Konti. Jeg tror ikke, at man kan nok som holde denne Bestemmelse for Die, naar man skal tage Beslutning her; der har Rigsdagen, Folkethinget og Landsthinget, ved denne Instrux for Statsrevisorerne paalagt dem at paase, at Regnskabet stemmer med den bestemte Bevilling. Nu vel, nu har dette være umuligt for Statsrevisorerne i dette giuene Tilfælde, efter som Ministeriet ikke har villet oplyse dem om, hvilke Bevillinger de forskjellige Udgifter referere sig til. Under saadanne Omstændigheder vil man ikke kunne vedtage en saadan Beslutning som den, der foreligger her, medmindre man vil gaa til at forandre denne Bestemmelse og sige: Det skal ikke længere være Pligt for Statsrevisorerne at paase dette, de kunne nøies med et almindeligt Ekjøn, som der udtales her i ganske almindelige Talemaader, at sige, om de synes eller ikke synes, at det nu gjerne kunde passere, men en Motivering er slet ikke mere paalagt Statsrevisionen. Det vilde man komme til ved at vedtage det under B. stillede Forslag. Dersom man vil havde Statsrevisorerens Betydning — jeg taler ikke her om Hensynet til de ærede Medlemmer, som ere valgte til Statsrevisorer, jeg kan være enig med dem, det er ikke det Hensyn, jeg tager

— men dersom man vil havde Statsrevisionens Betydning, maa man have, at Ministeriet skal give disse Oplysninger, og det Regnskab, ved hvilket disse Oplysninger ikke ere giuene, kan allerede af den Grund ikke godkjendes. Jeg vil derfor stemme mod Ændringsforslaget og tillader mig at anbefale, at man stemmer for Beslutningen, som den blev vedtagen forrige Gang.

Winther: Jeg skal kun bemærke, at der er stor Forskjel paa det, som det ærede Mindretal forrige Gang foreslog: Først en almindelig Underskjendelse af den provisoriske Lov og saa at sige „hvortil kan Regnskabet passere,“ og saa paa at sige, som vi have sagt her, at Rigsdagen frastiger sig Ret til at gjøre Ansvar gjældende lige overfor Statsregnskabet, forsaavidt som det stemmer med de af Rigsdagen vedtagne Finantslove. Det sidste forudsætter, nemlig, at der virkelig hos Statsrevisionen har været en Berettigelse til at forbre dette oplyst, og at vi ikke godkjende Statsregnskabet, uden det bliver oplyst, om de enkelte Poster virkelig stemmer med de af Rigsdagen vedtagne Finantslove. At dette nu ikke praktisk kan komme til at faae nogen Betydning uden gjennem en Rigsretsforretning, er ganske klart; men jeg tror, at jeg tilstrækkelig har motiveret før, at det vilde være, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Zauber) nylig sagde, at tvinge Regjeringen til at give disse Oplysninger. Ja, vær saa artig, se at tving den! Det er netop Ulykken, at disse Evangsmidler se vi jo, at vi ikke have. Dersom vi havde dem, vilde det være uforaarligt ikke at bruge dem, men hvilke ere de? Det, at vi sige, at Regnskabet ikke passerer, er ikke nogen Evang; thi naar vi ikke kunne faae Ministeriet afstraffet derfor, er der ikke nogen Evang tilstede. Det lader være at svare paa Statsrevisionens Opfordringer den ene Gang, og det vil vist ogsaa konsekvent gjøre det Samme den næste Gang, og Resultatet bliver, at det har været et unyttigt Forsøg af Rigsdagen paa under de nuværende Forsatningsforhold at ville tvinge Regjeringen til at give slige Oplysninger. Man maa bestandig huske paa, under hvilken en Forsatning man lever; det er deri, hele Ulykken stikker. Det er det Klogeste, at man tager Verden, som den er, og naar man ikke kan tvinge Noget igjennem, saa skal man heller ikke lade, som om man kan tvinge det igjennem. Vi have kun een Vej at gaa, naar vi ville forsøge paa at tvinge Regjeringen. Det er gjennem Rigsretten, og jeg har flere Gange erklæret her i Rigsdagen, at, hvis venstre Side stiller Forslag om en Henviisning til Rigsretten, saa stemmer jeg for dette Skridt. Jeg har tidligere haft nogen Betænkelighed derved, fordi man frygtede for Udsaldet efter den nuværende Rigsrets Bestaafenhed; men jeg siger, at, hvis de Mand, der føre Demokratiets Sag an her i Landet, alligevel finde det